

stille mig, sendte en halv Snes Opfordringer ud og saa at sige greb Navnene i Flæng; men dette vilde dog være for galt. Der maa i det hele sættes en Stopper for, at disse Jøder sidder derovre i København og tager Bestemmelser for os uden engang at raadføre sig med Mænd, der kender Forholdene. At stille Pastor Vestrup op her, vilde jo være Galmandsværk. Han vilde ikke engang faa Stemmerne fra sit eget Sogn.«

»Ja,« sagde Provstinden, »saa synes jeg virkelig lige saa godt, vi kunde beholde Værtshusholderen. Saa meget mere som de to jo ligner hinanden som et Par Brødre.«

Ud af Provsten foer en mægtig Røgsky fulgt af en munter Latter.

»Du har Ret, Ville! Jeg har ikke tænkt paa det, men Ligheden er virkelig slaaende. Tænk, om Folk tog fejl af dem paa Valgtribunen og raabte Hurra for Præsten i den Tro, at det var Værtshusholderen — eller omvendt. Hvilken Situation!«

»Ja, jeg stemte skam paa Sørensen!« sagde Provstinden.

»Jeg med! Jeg med!« galede Provsten; og den fornøjeligste lille Tvillinglatter tumlede med Vinden ud over Markerne, mens det harmonisk samstemte Ægtepar rullede videre gennem det vaade og tunge Efteraarslandskab.